

TẬP 14

HỒI 138

Chiêu Hồn Dẫn

Bên trong hàn băng thạch thất, chỉ có tiếng thở yếu ớt của Đại Vu sư. Quỷ Vương và Quỷ Lệ hiện đứng trước mặt lão nhân suy nhược ấy, chăm chú nhìn vào khuôn mặt già nua, vào lúc này, sinh mệnh lay lắt của Đại Vu sư, cũng chính là niềm hy vọng của hai người bọn họ.

Đại Vu sư dần ổn định hơi thở, ngẩng đầu lên, nhìn họ mỉm cười, Quỷ Vương và Quỷ Lệ lập tức thấy nhẹ người. Đại Vu sư trầm ngâm giây lát, nhìn Quỷ Vương nói: "Thỉnh Tông chủ tìm một ít máu đến đây, thuật "Chiêu Hồn Dẫn" vốn quý mị, trước tiên máu phải thật tốt."

Quỷ Lệ vừa nhú mày, Quỷ Vương liền gật đầu nói: "Cái này thì dễ." Nói xong dợm bước đi, bất chợt nhớ ra điều gì đó, hướng về Đại Vu sư hỏi: "Đại sư, máu tươi này... thì nên là máu người hay máu thú?"

Đại Vu sư bước đi, nhìn Quỷ Vương một cái, nói vọng lại: "Máu thú cũng được, nhưng muốn có hiệu quả, thì máu người là tốt nhất."

Quỷ Vương gật đầu, bước nhanh đến lối ra, mở thạch môn, liền thấy Thanh Long, U Cơ đứng bên ngoài cửa, còn Quỷ tiên sinh toàn thân hắc y đang đứng xa hơn một chút. Thấy Quỷ Vương đột nhiên bước ra, trên mặt Thanh, U cùng hiện thần sắc bất ngờ, nhưng Quỷ Vương chẳng nhìn bọn họ nhiều, hướng thẳng về Quỷ tiên sinh bảo: "Mang tới đây một chậu máu người."

Thanh, U đều thấy giật mình, riêng Quỷ tiên sinh gật đầu một cái, quay đi ngay, Quỷ Vương cũng bước trở vào, chỉ còn Thanh Long và U Cơ với sắc diện thâm trầm đứng nguyên chỗ cũ.

Bên trong hàn băng thạch thất, không khí đột nhiên trở nên có phần quái dị, Quỷ Lệ yên lặng ngắm Bích Dao nằm đó, được một lúc, xoay mình quan sát Đại Vu sư đang nhắm mắt dưỡng thần, rồi lại liếc nhìn Quỷ Vương.

Quý Vương không hiểu đang có cảm giác gì, mà thần sắc trông thật điềm tĩnh, song mục chăm chú hướng về Bích Dao, thỉnh thoảng nhìn sang Quý Lệ ở bên, nhưng cũng chỉ lướt qua, không hề dừng lại một chút.

Phía thạch môn, đột nhiên vang lên hai tiếng, sau đó cửa từ từ mở, Quý tiên sinh bưng một chậu đồng tiến vào, đặt đối diện Đại Vu sư, rồi gặt đầu với Quý Vương.

Quý Vương nhẹ khoát tay, Quý tiên sinh không nói một tiếng nào, im lặng rời khỏi.

Sắc máu đỏ sậm, khê sóng sánh trong chiếc chậu đồng, mùi tinh huyết nồng nặc tràn lên trong thạch thất.

Quý Lệ nheo khóe mắt, nhìn về phía Quý Vương, Quý Vương liền chậm rãi nói: "Đại sư, máu người yêu cầu, hiện đã ở đây."

Đại Vu sư mở mắt ra, nhìn vào chậu máu trước mặt, yên lặng không nói, rất lâu sau mới thở dài một tiếng rồi đáp nhẹ: "Tốt, chúng ta bắt đầu!"

oOo

Thân thể bải hoải, Đại Vu sư chậm chạp nhồm dẩy, nhưng chưa kịp đứng thẳng, thân mình đã bắt đầu run rẩy. Chỉ một bước, Quý Lệ đã đến liền bên dìu đỡ.

Đại Vu sư nhìn hấn, cười khổ một tiếng, vẫn không có một chút trì hoãn nào.

Lão nhân yếu ớt ấy chậm chạp cho tay vào ngực áo, lục tìm một chốc, đến khi rút tay ra, trong bàn tay đã có một cây bút đỏ hình dạng cổ quái, thân bút xấp xỉ ngón tay cái, dài chừng cánh tay. Đuôi bút hình một cái đầu chó, thân bút màu đỏ không biết tạo nên từ thứ gì, có khắc nhiều loại phù chú kỳ dị cổ quái. Ở đầu ngọn bút, gắn một chùm lông tơ đều đặn, nhìn không ra màu sắc nguyên gốc, chỉ có lưu lại một sắc đỏ mờ. Không hỏi cũng biết, ngọn bút này trước đây vốn đã ngấm hút nhiều máu tươi.

Nắm chặt cán bút, hơi thở trầm trọng.

Đại Vu sư, với sự giúp đỡ của Quý Lệ, cúi thấp người xuống, cầm cây hồng bút nhúng vào trong máu tươi giấy lát, chậm chậm đưa lên.

Máu tươi tụ lại nơi đầu ngọn bút, một giọt nhỏ vô thanh rơi xuống, giọt vào trong chậu đồng, trên bề mặt lớp máu hiện ra những gợn sóng liên tiếp, từ từ lan ra.

Nâng bút lên, Đại Vu sư chậm chạp bước, có Quý Lệ nâng đỡ, đến bên hàn băng thạch đài nơi Bích Dao đang nằm, tại mặt đất nơi hàn băng thạch đài, từ từ hạ nét bút đầu tiên.

Dần tươi nét mặt, sửa lại dáng đứng nghiêm trang, lão nhân run run cánh tay, vạch từng nét từng nét phù chú bằng máu. Bồn bề tịch không một tiếng động, nhưng chừng như, bầu không khí trong đàn dần trở nên căng thẳng.

Quý Vương đứng một bên quan sát, rồi lặng yên bước tới chậu đồng, nâng chậu lên, tiến đến đặt bên cạnh Đại Vu sư. Đang vạch huyết phù, Đại Vu sư ngược nhìn ông ta, yên lặng gặt đầu, rồi lập tức cúi xuống tiếp tục.

Càng lúc càng nhiều nét bút máu tươi, lấy hàn băng thạch đài Bích Dao làm trung tâm, dần hiện ra trong khu vực ấy, một pháp trận quỷ dị ngập mùi máu, bắt đầu hiện rõ.

Ngon hồng bút trong tay Đại Vu sư, hiển nhiên là dị vật của Vu thuật Nam Cương, máu tươi được ngon hồng bút này hút vào, khi Đại Vu sư vạch trên mặt đất, máu tươi tự nhiên đọng lại không lan ra, màu sắc tươi nhuận, tại những đường biên, tuyệt không có một chút máu nào giây ra ngoài, có vẻ như nét bút đã cầm giữ, khiến máu tươi nằm yên bên trong.

Kể từ khi Đại Vu sư ho lại lần thứ nhất, dần dần ho mạnh hơn, hình vẽ bằng máu trên mặt đất cũng dần trở nên phức tạp, đồ án quỷ dị này, xem vừa có hình gia súc mãnh thú, vừa có phi cầm đại điều, lại có những hình thù quái dị nhìn không rõ là gì, từng bức từng bức liên tiếp xuất hiện, nhưng tuyệt không có bức nào giống nhau.

Chỉ có một điểm tương đồng, là những hình vẽ này, toàn bộ đều cùng nối liên tiếp từ cái đầu tiên, theo nét máu tươi từ trong chậu đồng được vẽ trên mặt đất, càng lúc càng nhiều, mà màu máu tươi trên mặt đất, phảng phất có vẻ còn tươi thắm hơn cả máu trong chậu đồng.

Mùi tinh huyết trong không khí, càng lúc càng nồng, tại thạch thất vào lúc này ngoại trừ tiếng ho của Đại Vu sư, tịnh không một âm thanh nào khác.

Pháp trận vẽ nên từ máu tươi này, bắt đầu từ phía thạch đài bên tả Bích Dao, Đại Vu sư mỗi bút mỗi nét đang chuyên tâm vẽ vạch. Quý Lệ ở một bên đỡ lão, dán mắt nhìn vào một mảng huyết sắc từ không thành có, từ ít đến nhiều, dần dần đã tạo thành một khu vực bán kính năm xích hình bầu dục, vào lúc này, trừ khu vực phụ cận phía đầu thạch đài Bích Dao còn một mảnh mặt đất nhỏ, xung quanh Bích Dao đã hóa thành một mảng huyết sắc.

Quý Vương lại một lần nữa, bưng chậu đồng lên, đặt xuống đất phía trên thạch đài, sau đó từ từ lui về một bên. Pháp trận quỷ dị này đã sắp hoàn thành.

Bắt đầu từ cái đầu tiên, vô số hình vẽ quái dị có cái lớn có cái nhỏ, lấp lánh ẩn hiện quang mang màu máu đỏ tươi, đột nhiên nhận thấy, như một mảng các dòng sông

tồn chảy ngang dọc, huyết dịch đỏ tươi linh động như ở trong huyết mạch, cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng.

Từ mỗi chỗ lại chảy về một phía, đến cuối lại chuyển ngược lại, như thủy triều lên xuống nhịp nhàng, lưu động không nghỉ.

Cái tấm lưới đỏ tươi đó, dần dần khép lại dưới chân, bàn tay Đại Vu sư tự lúc nào đã trở nên run rẩy, chùng không thể nắm chắc ngọn hồng bút được nữa.

Quý Lệ đương đỡ người lão nhân, cảm nhận rõ ràng nỗi nhức nhối của thân thể đau đớn già nua đó, thậm chí không còn có thể tự đứng vững, thân thể này vì cái gì, mà có thể duy trì được đến bây giờ.

Một tiếng ho trầm khàn vang lên, giọng đã trở nên khản đặc, nhưng vầng trán của Đại Vu sư, vẫn không hề vương chút mồ hôi.

Lão từ từ, từ từ hạ tay xuống, chấm đẫm máu tươi, cây hồng bút vạch nét tối hậu, tối hậu để hoàn thành đồ án này, từ bức huyết đồ đầu tiên, nối với nét sau cùng.

"Cạch!"

Một âm thanh trầm đục, ngọn bút vô lực rớt xuống một bên, cơ thể trong tay Quý Lệ trở nên trầm trọng, thân thể Đại Vu sư hốt nhiên mềm hẳn xuống.

Quý Lệ giật thót mình, trong đầu nghe nổ rầm một tiếng, lập tức có một cảm giác khủng khiếp như kim châm trong xương tủy. Hắn nín thở, gồng tay đỡ Đại Vu sư, cúi đầu nhìn, chỉ thấy sắc diện lão đã trở nên xám ngoét, miệng há hốc... hiển nhiên là do vận trí lực quá độ.

Quý Lệ lúc này mới bình tĩnh lại, chỉ có điều ban nãy, trước trán sau gáy đều xuất hiện đầm đìa.

Một bên, gần như đồng thời, vang tới thanh âm của Quý Vương, hiển nhiên ông ta cũng đã cảm thấy hoảng sợ. Giờ này phút này, hai người đàn ông nghiêng trời lệch đất ấy, đều xót ruột kinh tâm theo mỗi một cử động của lão nhân gần đất xa trời này.

Đại Vu sư hồi lâu thở nhẹ, tinh thần tự hồi phục ít nhiều, nhìn Quý Lệ gật đầu, ý bảo hắn để mình tự ngồi xuống. Quý Lệ trong lòng chưa xót, nhìn hình dáng Đại Vu sư, thật sự lo sợ lão nhân không dè chừng thì chết mất, chỉ là lúc này trong lòng thật không có cách nào, đành theo lời Đại Vu sư, đỡ lão ngồi xuống ở ngay phía trên đầu hàn băng thạch đài của Bích Dao.

Đại Vu sư thở khó nhọc, nhìn lên trước mặt lão, một huyết đồ pháp trận liên hoàn, như một mạng lưới đường máu trên mặt đất, với vô số máu tươi lưu giữ bên trong. Sắc máu rực rỡ tươi nhuận, phẳng phất chịu ảnh hưởng một lực vô hình, trên mặt đất bằng

phẳng, gần như đồng thời theo một hướng mà tuôn chảy, nhưng xem ra không một tia nào thoát ly khỏi những nét bút đã được vạch ra.

Từ chỗ này tới chỗ kia, lại theo thông đạo nói tiếp mà lưu chuyển vòng lại, tự thành một vòng chu thiên tuần hoàn, sanh sanh bất tức, tuần hoàn mãi không ngừng.

Đằng sau Đại Vu sư, Quỷ Lệ và Quỷ Vương cùng đưa mắt nhìn. Hai người bọn họ là đại hành gia trong đạo tu chân, mà ánh mắt lúc này đều lộ nét kinh ngạc.

Đại Vu sư trầm ngâm giây lát, đưa cánh tay khô quắt nhặt ngọn hồng bút rơi bên người, giơ thẳng ra trước thân, đầu lông bút màu huyết hướng xuống, đuôi hồng bút ở trên, chợt có vết huyết tích sột lai, ngưng tụ thành châu, đóng đưa qua lại nơi đầu chòm lông giây lát, vô thanh rơi xuống, dung nhập vào giữa dòng sông máu trước mặt.

Đại Vu sư không đổi sắc, hơi thở nặng nhọc đột nhiên trầm lặng xuống, bên trong thạch thất, cũng trở nên yên lặng.

Chỉ thấy đôi lông mày lão chậm chạp nhướng lên, cặp mắt vốn vô thần bất ngờ cũng từ từ lóe lên tia sáng, máu tươi trong pháp trận phía trước mặt, tựa hồ cũng nhận được một sự kích thích nào đó, tốc độ tuôn chảy cũng đột nhiên tăng nhanh.

Bàn tay đang cầm hồng bút, từ từ hạ xuống, nhanh chóng tiếp xúc với nền đất, vẫn ở cách đạo huyết hà ngoài cùng phía trước ba thốn. Ngọn lông bút hồng sắc nhỏ bé đã chạm xuống mặt đất, vẫn không cong lại, toàn bộ mặt đất bỗng trở nên giống như làn nước mềm mại, ngọn hồng bút ấy, lặng lẽ cắm xuống mặt đất.

Bầu không khí bên trong thạch thất, dần dần trở nên quỷ dị, theo những dòng sông huyết sắc lưu chuyển ngày càng nhanh, thoảng xuất phát những âm thanh giống như tiếng hú gào, những đạo huyết khí mờ mờ theo cán hồng bút mà thâm nhập xuống mặt đất, rồi bốc lên phía trên pháp trận, dung hợp vào hàn băng thạch đài làm phát ra những làn bạch khí mờ mờ, bao quanh thân thể Bích Dao đang nằm giữa khối băng.

Quỷ Vương cùng Quỷ Lệ gần như không chớp mắt, chăm chú nhìn vào giữa hiện trường.

Đại Vu sư bắt đầu rung động bàn tay cầm hồng bút, âm thanh tưng chú trầm thấp, bắt đầu từ giữa thạch thất rồi dội lại. Đại Vu sư run run đôi môi, vang lên từng tiếng nổi từng tiếng những âm thanh cổ quái, song thủ phẳng phất theo một quy luật kỳ lạ, từ từ mở rộng thân người lên không, ngũ chỉ thành trảo, huy động nhẹ nhàng.

Tiếng kêu tiếng hú trong thạch thất, càng ngày càng lớn, trên mặt đất, những dòng sông máu trong pháp trận lúc này bỗng nổi ba đào, từng đợt sóng dâng trào đang lưu động cuồng loạn, từng trận quỷ lực, theo dòng sông máu mà vang lên tiếng kêu gào.

Đột nhiên từ miệng Đại Vu sư vang lên một tiếng hô, song thủ năm ngón như trảo hạ xuống, "phup!" một tiếng, trảo đã nhập vào giữa sông máu.

Cùng lúc ấy, đứng ở đằng sau Quỷ Vương và Quỷ Lệ cảm thấy mờ mịt, hầu như chỉ có cảm giác rằng thạch thất xung quanh không còn tồn tại, thạch bích bốn bên, cả bên trên và dưới đất, đột nhiên trở thành như có như không, như thân xác cũng không tồn tại, một bầu không gian mênh mang, tối âm u mờ mịt tuyệt không vật nào có thể nương tựa.

Chỉ nghe được tiếng quỷ khốc vang lên, bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, hồng quang xán lạn, từ giữa hồng sắc huyết trận phát ra, xông thẳng lên trời. Kéo theo giữa làn hồng quang, vô số u ảnh của âm linh quỷ mị đương kinh hoàng thất thố, như bị một lực lượng mạnh mẽ vô hình cuốn theo, không thể tự làm chủ, tìm đường chạy trốn, tuyệt không có khả năng thoát ly khỏi màn quang mang hồng sắc.

Vào thời điểm ấy, trong thạch thất khôi phục trở lại cũ, Quỷ Lệ và Quỷ Vương cũng ngay lập tức hồi tỉnh tri giác. Hai người trong lòng chấn động, biết rằng nơi này vào chốc lát trước đây, "Chiêu Hồn Dẫn" pháp trận từ thạch bích trong lòng núi vốn không có vật gì, dưới Nam Cương vu lực quỷ bí đã không ngừng khai thông cửa u quỷ giới, bắt về vô số âm linh quỷ mị, giam cầm tại giữa pháp trận.

Chỉ có điều pháp trận Chiêu Hồn Dẫn thần kỳ như thế, tự nhiên rất hao tổn nguyên khí, nhìn xuyên qua màn hồng quang, sắc mặt Đại Vu sư chợt tươi hẳn lên, nếu nói lão sắp chết, e rằng không ai tin.

Quỷ Vương và Quỷ Lệ trong lòng không cảm được sự hưng phấn, nghĩ rằng Đại Vu sư có sức mạnh thần bí hỗ trợ, hai cặp mắt chăm chú nhìn vào pháp trận.

Giữa hiện trường, vô số âm linh quỷ mị giữa hồng quang bay lượn kêu gào, có u linh tầm thường, cũng có những sơn tinh cự thú hình thù cổ quái, sau một lát, bởi hồng quang cản lại những quỷ vật ấy biết vô năng thoát khỏi, cùng quay đầu nhìn về phía Đại Vu sư tọa tại phía trước pháp trận mà gầm rú kêu gào.

Đại Vu sư chẳng mấy để ý vào những quỷ vật phần nộ đó, đôi mắt từ từ mở to, chăm chú nhìn vào thạch đài bị hồng quang bao trùm, trên Hợp Hoan Linh nằm trong tay Bích Dao. Hai tay lão đột nhiên huy động, tả thủ vẫn như trảo, hữu thủ thì năm ngón có sự biến hóa, ngón út và ngón vô danh gập làm ba khúc, ngón giữa và ngón trỏ như kiếm, ngón cái chĩa thẳng lên trời, chính thị là pháp quyết của vu đạo, lăng không nhị chỉ.

Hợp Hoan Linh đột nhiên kêu vang!

"Đinh!"

Tiếng chuông trong vắt, như hoàng oanh trong thâm cốc, Hợp Hoan Linh chợt rời khỏi tay Bích Dao, từ từ bay lên không. Kim quang mờ mờ, từ trên thân chuông liên tiếp hiện ra.

Cùng lúc Đại Vu sư chỉ về phía Hợp Hoan Linh, ở giữa huyết trận Chiêu Hồn Dẫn vô số âm linh quỷ mị như bị một lực vô hình lôi kéo, đều phần nộ kêu gào, không chịu cam nguyện, cứ như một làn sóng trào đến luồng kim sắc bao quanh Hợp Hoan Linh đang bay lên không trung.

Ngay lập tức, quỷ khí đại thịnh, Hợp Hoan Linh rung động kịch liệt, quỷ mị yêu lực từ bốn phương tám hướng ùn về, chống trả lại, vô số quỷ vật chen chúc điên cuồng, cào xé trong thân Hợp Hoan Linh, tấn công hung mãnh, toàn trường là một cảnh điên cuồng. Ở ngay bên dưới, biển máu đỏ rực trong huyết sắc pháp trận, hồng quang trở nên chói lọi, máu tươi hú lên, tựa như đường sôi sục muốn vọt lên.

Xem chừng chịu không nổi luồng quỷ lực mạnh mẽ, kim quang từ Hợp Hoan Linh mờ nhạt rồi hạ xuống một cách ảm đạm, chìm vào giữa vô số quỷ mị, một chốc lát sau, vang lên một tiếng, phía trên Hợp Hoan Linh từ từ xuất hiện một làn khói mỏng, khi ẩn khi hiện, dứt rồi lại nổi, phiêu diêu phía trên, sau đó tụ vào giữa Hợp Hoan Linh.

Sắc mặt Đại Vu sư đột nhiên hồng nhuận lên đôi chút, khí sắc hơi hồi phục, cánh tay đương huy vũ, cũng có nhiều phần khí lực.

Chỉ thấy trên sắc mặt xanh xám của lão thoáng hiện một nét vui mừng, miệng hô vang một tiếng:

"Xuất!"

"Tàn hồn xuất thể,"

"Cửu hồn quy lại."

"Hoàng tuyến cửu u,"

"Chiêu hồn nãi dẫn!"

Bốn câu pháp quyết này Đại Vu sư hô vang tràn đầy trung khí, trang trọng oai nghiêm, theo tiếng hô, hồng quang tự nhiên tan ra, giây lát tràn ngập thạch thất, Quỷ Vương và Quỷ Lệ chỉ thấy được bồn bề một màn mờ ảo u ám, cái cảm giác như lạc vào cửu u minh giới lại xuất hiện, nhưng không giống lần trước, lúc này xung quanh vắng vắng tiếng quỷ khóc, lại còn vô số âm linh quỷ vật tung hoành bay lượn.

"Ừng!"

Phất phất chỉ giây lát đã không còn nữa, giống như ánh chớp xuyên qua bầu trời không ngừng lại, hai người họ đã hồi tỉnh lại, khung cảnh xung quanh cũng trở lại là thạch thất, ở giữa tầm màn yêu quái sắc hồng ấy, vô số quỷ vật bay lượn, Hợp Hoan Linh ở trên làn khói lơ lửng, bị vô số quỷ vật xô đẩy, từ từ xuất hiện từng làn từng làn khói mỏng.

Một, hai, ba,... tám, chín!

Tam hồn thất phách, thị vi hồn phách!

Quý Lệ toàn thân rung động, móng tay bấm chặt vào da thịt đến chảy máu, hấn cũng hoàn toàn không hay biết. Giữa màn ánh sáng sắc hồng, mỗi làn khinh yên ấy là...

Hấn quay đầu lại, nhìn về phía Đại Vu sư.

Chỉ một khoảnh khắc!

Một khoảnh khắc thời gian như ngừng lại!

Trong tim hấn tưởng như đang gào thét!

Nét mặt Đại Vu sư máu dồn lên ửng đỏ, liền đỏ lại như thủy triều rút đi. Nhưng nếp nhăn hằn sâu xung quanh mắt cũng bắt đầu co rúm lại.

Đôi cánh tay khô quắt đang huy vũ trong không trung, đã bắt đầu run rẩy. Chỉ có âm thanh của Đại Vu sư, vẫn còn vang dội:

"Tam hồn thất phách"

"Tụ linh vi thần."

"Hợp thần sừ linh"

"Thị vi nhất thể!"

Cùng với tiếng hô của lão, giữa không trung lần lượt xuất hiện chín đạo khinh yên, từng giữa âm linh quỷ mị mà bay lên, từ từ tiếp cận thân chuông, dần dần hiện rõ, đã dung hợp thành một luồng khói mỏng ở trên Hợp Hoan Linh.

Ẩn ước ở giữa, mờ ảo dần hiện một nhân hình.

Thời này khắc này, không riêng Quý Lệ, đến Quý Vương cũng cố giữ cho người khỏi rung động, mặt hiện rõ nét hưng phấn.

Mặt Đại Vu sư đã nhợt đi tự lúc nào, đôi cánh tay càng run rẩy dữ dội, giữa huyết sắc hồng quang, lão mở miệng hô lớn:

"Hồn phách dĩ thành."

"Chúng linh quy vị."

"Linh thần nhập..."

Còn sót lại trong cổ họng của ông một chữ "thể", đúng vào lúc sắp sửa được phát ra, thanh âm của Đại Vu sư, đột nhiên trở thành khản đặc, vang lên, chỉ còn là một tiếng trầm khàn nhỏ xíu: "... tê tê."

Quý Vương và Quý Lệ đồng thời sắc mặt đại biến. Ở giữa pháp trận Chiêu Hồn Dẫn, hồng quang biến đổi kịch liệt, đột nhiên phát ra một âm thanh khủng khiếp, ánh hồng tiêu tán, vô số quỷ vật cùng phóng thẳng lên, ùn ùn chìm vào thạch bích, nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết. Chỉ còn Quý Vương và Quý Lệ đứng chết trân tại đó, thần hồn biến loạn, hai người họ nhìn thẳng về phía Đại Vu sư.

Ông lão già nua ấy, đôi song thủ dựng đứng giữa không trung, còn cái đầu, đã chậm chậm gục xuống.

Quý Lệ cùng Quý Vương như điện phóng tới bên người Đại Vu sư, đỡ lấy thân thể lão, tuy nhiên đầu của Đại Vu sư vẫn cứ gục xuống. Chỉ còn từ trong miệng lão, phảng phất đang cố gắng nói điều gì đó.

Quý Vương và Quý Lệ nín thở ghé sát vào Đại Vu sư, những tiếng nói không rõ ràng, bọn họ chỉ có thể nghe được từng tiếng đứt đoạn: "Ngô... cửu u... ngô ngô... chí âm... ngô... phi... thử..."

Thanh âm dần dần tắt lịm, đầu của lão nhân cuối cùng gục xuống ngực, không còn dấu hiệu sự sống. Một không khí băng lương thấu cốt, như thân thể chìm vào trong minh giới băng ngực, hai người đàn ông trở ra như gỗ, không thể tin được vào những điều đang nhìn thấy.

Hồng mang dần dần tiêu tán đi mất, dòng sông máu hung dữ cũng đã bình lặng trở lại, những nét bút đã không còn sức mạnh cầm giữ, máu người tươi rói chảy tràn mặt đất.

Đạo khinh yên trên Hợp Hoan Linh, như trường kinh hấp thủy bị thu hồi trở lại, biến mất vào trong Hợp Hoan Linh. Sắc kim quang mờ mờ lại lần nữa lóe lên, cùng Hợp Hoan Linh tỏa sáng rực rỡ.

Hợp Hoan Linh rung lên một hồi nhẹ nhẹ, kéo theo tiếng leng keng trong vất, rồi từ từ hạ xuống, trở lại phía trên thạch đài, giữa song thủ Bích Dao, an tĩnh như trước.

Một bầu không khí yên tĩnh chết chóc, lan tỏa khắp hàn băng thạch thất, mãi không chịu tan đi, thanh âm ở nơi đây như cũng không hề tồn tại...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>